

по работа. А когато най-после рекоха да продължатъ пжтя си, Исусъ имъ посочи къмъ Юда, като рече:

— Вижте, какви хубави пиленца прави Юда.

Продавачтъ добродушно задържа магарето си и попита, дали иматъ имена и неговитѣ птички и могатъ ли и тѣ да пѣятъ. Но Юда не можа нищо да отговори, упорито мълчеше и не дигна глава отъ своята работа. Продавачтъ сърдито ритна една отъ неговитѣ птички и отмина нататъкъ.

Така мина пладне, и слънцето почна ча пада; сега неговитѣ лжчи минаваха презъ малкитѣ градски врата, що се виждаха въ края на улицата, украсени съ римския орелъ. Тая слънчева свѣтлина на умирация день бѣ ясно-червена, сѣкашъ смѣсена съ кръвъ; тя даваше своя цвѣтъ на всичко, което огрѣваше изъ тѣсната уличка; тя освѣтляваше и сждоветѣ на грънчаря, и дъската, що скриптѣше подъ пилата на дърводѣлеца, и бѣлата забрадка на Мария. Но най-красиво блѣщѣше слънчевия лжчъ върху локвичкитѣ между голѣмитѣ неравни каменни плочи, съ които бѣ послана улицата. И току изеднажъ Исусъ потопа ржка въ най-близката локвичка: бѣше му хрумнало да изшари пепеливитѣ птички съ блѣскавия слънчевъ лжчъ, който придаваше такъвъ чуденъ цвѣтъ и на водата, и на кжщята — на всичко.

И слънчевитѣ лжчи радостно се оставаха да ги лови съ рждетѣ си, и той сѣкашъ съ бои покриваше съ тѣхъ своитѣ глинени пиленца, които веднага заблѣщѣха като ялмази. А Юда отъ време на време хвърляше погледъ къмъ Исуса да види не е ли направиль повече птички и дали не сж по-хубави неговитѣ. Но когато видѣ, че Исусъ оцвѣтява своитѣ глинени птиченца съ слънчеви лжчи, които лови въ уличнитѣ локвички, изпусна викъ отъ възторгъ. Той сжщо